

1. Donkey Kong

Hver nat står et æsel et eller andet sted udenfor og skryder højt i mørket. At skryde er fagudtrykket for, når æslet laver en lyd, hvilket må være den mest præcise beskrivelse (idet det indeholder, at ethvert æsel skryder forskelligt) og som samtidigt må her nu være uspecifikt: dette æsel græder-skråler-kommer, mens det delirisk kaster sin verden først ind og så ud igen. Hver nat står jeg lige ved siden af æslets varme mund, når den åbner og jeg bliver trukket ind og så ud igen. Mellem ud og ind kommer et gisp af et bio-billede og en korsvej af steder at kigge tilbage og fremad fra. Æslet er så verdslig, som noget kan være og lader mørket opløse sig i lyde og huller.

For fem år siden interviewede jeg Cecilie Skov i konteksten af hendes udstilling i Botanisk Have. Dengang drejede vores samtale sig om en akse mellem en ned/opskalering og et epistemisk og åbent forsøg på at håndgribeligøre biologisk terminologi: hvad er størrelsen på et hvalhjerte og hvad er størrelsen på vores spørgsmål? Siden sidste lørdag den 24. august har man kunne finde tre skulpturer af hendes i Fremtidsskoven. Skudt op af jorden på slanke søjler, som små antenner der er klar til at modtage beskeder, projektion. I kategorien komposition historisk figurative skulpturer tramper de stille på Ovids Metamorfoser, hvor Rodin går i kødet på antikens fortællinger om magt, seksualitet og transformation; ikke mindst fordi deres oprindelsessted har flyttet sig væk fra universelt og historisk blik, og henimod at kunne findes ikke-finde i det spekulative, der drives frem af et begær for transformation af det givne. Det er mere besværlige fortællinger, der transformerer allegorisk, ved at beskrive form-skiftende subjekter i flydende verdener, og strukturelt, ved at normalisere en afbrudt linearitet. At repræsentere noget, som ikke findes endnu, åbner et ambivalent forhold til ideen om at skabe og pro-kreationen, manden skaber, kvinden føder. De er som tre øer i hver sin verden, der ikke ulig space flydere består af små heterotopier, små spejle af vores verdener og samtidigt, og på paradoksal vis, udenforstående til vores konventionelle tid og sted: flydende forskudte mikrokosmer. Havet mellem øerne og ikke på dem: for Darwin var øers liv så vigtige, fordi de så vel egnede sig som modeller for udvikling på forkortede tidslinjer for at kunne færdiggøre sine betragtninger om evolutionen, øer som hvordan de står nu, adskilt fra hinanden uden relation, peger på rumlige miljøer, ligesom havet, der efter tilstrækkelig lang tids eksponering, begynder at igangsætte neurologiske processer, som ellers er umulige i traditionelle miljøer og klimaer.

Fremfor alt får de mig til at tænke reproduktion og repræsentation. Jeg har ikke sjældent fodret den skam, der udspringer af at forblive i et modi af beskrivelse. Til forskel for transformation, revolution, drukner jeg i hverdagen alene.

**Fremtidsskoven, Christiania
25. august-17. november, 2019
Kurateret af Det Kosmiske Hierarki**